

Τὸν πρῶτο Δῆσταρχο Τσολιὰ
ἄς τὸν κηρῶδου Βασιλῆα
οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

Τὴν μοῦλα πολιτίσεται
καὶ καταρωματίσεται
τὰ νησιτικά της χνώτα.

Ἐβίβα τῆς Ἐπιτροπῆς
ἄς σκοῦξη κάθε τσαλιπῆς
σὲ σπῆτι καὶ ταβέρνα.

Κι' ἄς γίνη κράτος αεθαστόν,
καὶ Δῆσταρχοὶ μετὰ ληστών
νὰ κάνουνε Κουβέρνα.

Γ'.

Φ.— Τὴν Ἀρβανιτὰ κι' ἐγὼ
χάσκων τὴν δοξολογῶ,
ποῦ θὰ γίνη δίχως ἄλλο τῆς Ἐπαγγελίας γῆ
καὶ θὰ κυβερνᾷ δικαία κατὰ νόμον ἄρπαγῆ.

Τοὺς φονιάδες τοὺς ἀγρίους
θὰ τοὺς ὄης λεπτοὺς κυρίους,
θὰ τοὺς ὄης καθ' ἕλα πρῶτους.

Κι' ἔπειτ' ἀπ' ὀλίγον χρόνον
ὁ χορὸς τῶν θάναι μόνον
βῆλες Βιεννέζικο τοῦ Στράους.

Κι' ἡ κυρία Πριμαντόνα
δίχως δύσκολον ἀγάδνα
θὰ φροντίση μουσικοὺς
καὶ τενορούς νὰ τοὺς κάνη,
καὶ τοὺς Διάπηδες θ' ἄκουξ
νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Μασάκη.

Καποντόπερες θὰ γίνουν καὶ θὰ παίξουε καὶ πιάνα,
καὶ σ' τὴν Τουρκαραβανιτὰ
δὲν θὰ βλέπης χωριaticά,
ἐθλαδὴ Καβαλερία θὰ τὴν κάνουν Ρουστικάνα.

Καὶ τὴν βρωμα της θὰ κρύβη,
δὲν θὰ παίξη τὸ γιογκάρι,
καὶ σὰν πρῶτα δὲν θὰ τρῖβη
φίχα φίχα τὸ σκορδάρι.

Ἐβίβα καὶ Μαγγάροι μας, ἐβίβα κι' Ἴταλοι...
καὶ τοῦτ' οἱ κασιδιάρηδες ἐθγάλανε μαλλί,
κι' ἄφορ τοὺς ἐμεγάλωσαν μὲ τὸ σπαθὶ τῶν ἄλλοι,
δὲν ἐπιτρέπου' στοὺς μικροὺς νὰ γίνουε μεγάλοι,
κι' ἄμισως φανερώθηκαν ἐγθροὶ φαρμακωμένοι
σὰν μεγαλώσαμε κι' ἐμεῖς οἱ περποφνημένοι.

Ζήτω τοῦ Γαριβᾶλδη μας, ζήτω καὶ τοῦ Μασίνη...
χειροκροτεῖν Τουρκαλδανοὶ τὸν Βέρβη, τὸν Πουταίνη,

κι' ἄκούω πάλι: σὴ μερὰ, ξυλένεε πατριώτη,
ἐπαίνους σ' τὸν Ἀμέλιο, τῆς Ρόδου τὸν ἱππότη.

Μὰ κι' ἐγὼ σ' αὐτὸν ἐλπίζω,
τοὺς θριάμβους τοῦ σαλπίζω
τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς μεγάλους.

Καὶ σὺ τοῦτον ἐναψάλε...
ὁ Σινιόρος Τζενεράλε
τᾶχει, τώρα μὲ τοὺς Γάλλους.

Ὅλοένα φοβερός τὴν Γαλλία φοβερίζει,
κι' ἂν φωνάζη βιβὸς λὰ Φράνς ἐκ τῆς Ρόδου σ' ἐξορίζει,
καὶ μὲ τὸ φᾶ σὺ λὰ σὶ
δασκαλεύει τὸ νησί
τὴν Γαλλία νὰ μοσῆ.

Δωδεκάνησα στενάξου
καὶ σ' τὸν Στρατηγὸ φωνάζου:
τώρα, φίλε Τζενεράλε,
τάχτι σου σ' τοὺς Γάλλους βγάλε.

Γαλιὰ στρώνει σ' τὸ κυνήγι
καὶ ροδόσπαρτον ἀνοίγει
μέγα στάβιον προδου.

Δάφναις τρώγεις, δάφναις μᾶσσα,
γεγὰ σου, Καπετὰν Φρακάσσα,
γεγὰ σου, Κουραμτιὰ τῆς Ρόδου.

Ἐγίναν ἀφαντικά τῆς Ἀδστρίας τὰ κοπέλια,
καὶ τῆς νίκαις τῶν ἄκουξ, καὶ λιγόνεσαι σ' τὰ γέλοια.
Νίκαις σ' τὴν Ἀθρυσουία, νίκαις καὶ σ' τὴν Ἀφρική,
νίκαις μὲ σπασμένη κούτρα,
νίκαις μὲ σπασμένα μούτρα
πὸτ' ἐβῶ καὶ πὸτ' ἐκει.

Ἵμνος μὲ τὸ παραπάνω
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
τὸν Μαρκέζο, τὸν Μινίστρο,
ποῦχει φαντασία οἶστρο.

Τοῦτος στύλος τοῦ δικαίου, καὶ μαζὶ του μὴ γελάξ...
τὸν δοξάζει κι' ἡ Τριμποῦνα,
μὴ σιχαμερὴ τσαμποῦνα,
ποῦ μεγάλας τσαμποῦνιζει κατὰ πάντων ἀπειλάς.

Καὶ καμπόσαις ποσειδαις,
ἐ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Κυθηραϊκόν,
τὰ μάλα περιποῦδαστον καὶ ψυχαγωγικόν.
Ἐσὸν κι' αὐτὸ παρόμοια δὲν βλέπομεν συγχάκις...
ἐκδότης καὶ συντάκτης τοῦ Διονύσιος Ἀθανάκη.